

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **H. M. D.**, zast. Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č. j. OAM-311/ZA-ZA06-/12-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2013, č. j. 63 Az 2/2013 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Emilu Doleželovi, advokátu se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10 200 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d ň ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2013, č. j. OAM-311/ZA-ZA06-/12-2012. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typech případů:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel podřadil důvody uplatněné v kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Je přesvědčen, že se krajský soud, stejně jako žalovaný, řádně nevypořádal s jeho obavou před pronásledováním v zemi původu z důvodu jeho příslušnosti k etniku Amhara dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Namítá, že skutečnost, že amharské etnikum představuje druhou nejpočetnější etnickou skupinu, nevylučuje, že jsou její příslušníci pronásledováni ze strany ostatních etnik. Do České republiky přicestoval v roce 1986 na základě tehdejší spolupráce mezi socialistickými zeměmi jakožto příznivce komunistické strany, ve které se angažoval. Již z této skutečnosti lze usoudit, že se politického života účastnil, a to relativně aktivně, jestliže dokázal na popud komunistické vlády opustit svou rodinu a vlast. Nelze mu přitom vytýkat, že do svých 25 let v Etiopii nestihl dosáhnout nějaké politické, stranické funkce. V současné době se politická situace v Etiopii zcela změnila, čelní pozice zastávají představitelé Tigrájců. Země se v poslední době vyvíjela relativně demokraticky, nicméně byla zaváděna restriktivní opatření týkající se mimo jiné svobody projevu a docházelo k pronásledování vládních politických odpůrců, kterým hrozilo i mučení či jiné nelidské a ponižující zacházení. Tyto praktiky dle stěžovatele nadále pokračují, k čemuž odkázal na zprávu Amnesty International o stavu lidských práv v Etiopii za rok 2013, zprávu Human Rights Watch za rok 2013 a zprávu britského listu The Guardian ze dne 2. 6. 2013 o protestech proti věznění politických odpůrců. Soud dle stěžovatele směřuje důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a dle § 12 písm. b) zákona o azylu; strach z pronásledování může být zapříčiněn nejen vlastními zkušenostmi, ale rovněž skutečnostmi zjištěnými např. z veřejných sdělovacích prostředků, apod.

Sympatizování s bývalou komunistickou stranou by bylo stěžovateli lidmi v jeho zemi původu vyčítáno, současně si nedokáže představit, že by za současně politické situace mohl své politické názory projevovat svobodně. V takovém případě se obává, že by mu hrozilo pronásledování, případně mučení nebo nelidské zacházení. Skutečnost, že v Etiopii působí řada amharských politických stran, dle jeho názoru neznamená, že by se se svými názory mohl v některé

pokračování

z nich angažovat. V tomto kontextu stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jeho obavy z pronásledování jsou vyvráceny vydáním nového cestovního dokladu zastupitelským úřadem v Etiopii, a dosud tak nebyl vystaven žádným represáliím. Dle stěžovatele tato skutečnost neprokazuje, že by jim nemohl vystaven v důsledku svého návratu do země.

V neposlední řadě stěžovatel vyslovil nesouhlas s názorem krajského soudu, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem legalizace pobytu v České republice; o této možnosti pouze dříve nevěděl a doufal, že svoji situaci vyřeší jiným způsobem. Institut mezinárodní ochrany naopak dle jeho názoru směřuje k legalizaci pobytu cizince na území státu, jedná se o jeden z jeho základních aspektů.

Důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu měla být dle stěžovatele délka jeho pobytu na území České republiky, kde žije téměř 26, tj. více než polovinu svého života. Po tuto nebyl ani jednou za svou rodinou v Etiopii, v České republice má přátelské vazby, které budou zpřetrhány. Vracel by se do zcela jiné společnosti, než z jaké před 25 lety odcházel, musel by se v této v podstatě cizí zemi znovu integrovat, v jeho věku je obtížné navazovat zcela nové kontakty. V oromské části nesežene z důvodu své etnické příslušnosti a věku zaměstnání, amharskou část země vůbec nezná a nemá v ní žádné zázemí. Žalovaný ani krajský soud se dle názoru stěžovatele délkou jeho pobytu na území České republiky nezabýval. V této souvislosti upozornil stěžovatel na požadavek proporcionality mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby a sledovaným účelem. Nejvyšší správní soud by se proto dle jeho názoru měl vyjádřit, zda délka pobytu představuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. V posouzení této otázky rovněž stěžovatel spatřuje přijatelnost podané kasační stížnosti.

Shora uvedená obava stěžovatele, že by po návratu do země mohl být vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení, je dle jeho názoru rovněž důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označil námitky stěžovatele za nedůvodné a uvedl, že jeho rozhodnutí, stejně jako rozsudek krajského soudu, bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný shromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí a zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel ve správním řízení uvedl. Neshledal však existenci žádného z důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona, stejně jako důvody pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona, případně doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nespatřuje ve skutečnostech namítaných stěžovatelem v kasační stížnosti přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

Dle ustálené judikatury zdejšího soudu je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv

a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v České republice pobývá téměř 26 let, což je skoro polovina jeho života. Do Etiopie se nevrátil z důvodu změny politické situace a do České republiky jej vyslala komunistická strana. Kmen, jehož je členem, začal být od roku 1994, kdy se v Etiopii změnila vláda, pronásledován. Pokud by se do země vrátil, mohl by mít problémy. V České republice si sehnal práci a opakovaně vyřizoval povolení k pobytu, které mu však skončilo dne 28. 2. 2007. Od té doby si již nemohl pobyt legálně prodloužit a zůstal v zemi ilegálně až do 30. 4. 2011, kdy byl kontrolován policejní hlídkou. Do Etiopie se vrátit nemůže, neboť tam od skončení studia nebyl a mohl by být pronásledován. Neměl by ani podporu rodičů, kteří jsou již staří, a děti jsou již velké, bylo by to těžké a země je chudá. Kdyby odjel, ztratil by i vztahy, které má v České republice. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaného dne 23. 10. 2012 k možnému pronásledování v zemi původu doplnil, že jej do České republiky vyslala na studium komunistická strana a je členem kmene Amhara. Žil a jeho rodiče stále žijí v oromské části země, což vyvolává problémy; v jiném regionu si není možné pronajmout půdu, nesehnal by práci, pokud by vyjádřil svůj názor, řekli by, že je před tím utlačováni a ještě jim chtějí něco říkat. Nepřipustil možnost žít v amharské části země, neboť tuto oblast nezná, nikdy tam nežil a byl by tam jako cizinec; ani neví, jak amharský region vypadá. Stěžovatel ke svým obavám z pronásledování předložil v rámci správního řízení tři články z internetových zdrojů (Aktuálně.cz, bloger iDnes.cz a z neuvedeného zdroje od autora podplukovníka Ing. Krčmáře), ze kterých v souladu s tvrzením stěžovatele vyplývá, že země byla po svržení komunistického režimu rozdrobena na regiony, ve kterých vládou jednotlivá etnika s tím, že stěžejní vládní posty jsou i přes poměrné zastoupení všech etnik ve vládě obsazeny menšinovými Tigráji, přičemž obyvatelé vyjadřují pochybnosti o demokratičnosti voleb; zmíněno je rovněž zatýkání čelních politických odpůrců. Jeden z článků dále informuje o zákazu používání programu Skype.

Nejvyšší správní soud se na základě shora uvedených informací, které stěžovatel v rámci správního řízení poskytl, ztotožňuje se závěrem žalovaného i krajského soudu, že by stěžovatel mohl v zemi původu pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování. Žalovaný uvedl, že je stěžovatel příslušníkem druhého největšího etnika a je stále v kontaktu se zastupitelským úřadem své vlasti, který mu vydal nový cestovní doklad. Upozornil rovněž na možnost být politicky aktivní, neboť v Etiopii působí několik amharských politických stran. Žalovaný rovněž poukázal na možnost přesídlení do amharského regionu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, které je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů. Dle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Rozhodnutí žalovaného je dostatečně odůvodněno a zabývá se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi, ve správním spise je rovněž založena řada materiálů o zemi původu, ze kterých žalovaný vycházel. Pouhé negování a zpochybňování závěrů žalovaného a krajského soudu v kasační stížnosti nemění nic na skutečnosti, že stěžovatel v rámci správního řízení zůstal v otázce možného pronásledování z důvodu jeho politického smýšlení a etnické příslušnosti pouze v rovině holého tvrzení. Ani jím předložené internetové články totiž nevypovídaly o objektivní možnosti vzniku obavy z pronásledování, které by mohlo hrozit přímo stěžovateli. Rovněž v podané žalobě se stěžovatel omezil pouze na konstatování, že je příslušníkem amharské menšiny a příznivcem komunistické strany, aniž jakkoli polemizoval se závěry žalovaného.

pokračování

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 2. 2006, č. j. 7 Azs 266/2005 – 72, konstatoval, že „skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech nerespektuje lidská práva, automaticky to neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Situace v Etiopii, pokud jde o dodržování lidských práv a stupeň politické svobody, je významným faktorem svědčícím ve prospěch důvěryhodnosti tvrzení o konkrétních projevech diskriminace v jednotlivých případech, které jsou pak azylově relevantními skutečnostmi, ale pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nespĺňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tak tomu bylo podle zjištění i v daném případě. Ve správním řízení totiž nebylo jednoznačně prokázáno, že by se stěžovatel stal předmětem takových nedemokratických postupů, resp. že by mohl mít oprávněnou obavu, že bude tímto jednáním vystaven více, než kterýkoli jiný obyvatel Etiopie.“ Citované závěry jsou plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci. Skutečnost, že s tamější situací není stěžovatel spokojen, ani jeho další osobní problémy (potíže s nalézáním zaměstnání, koupě půdy, navázání nových vazeb) nepředstavují žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli je totiž jejím smyslem poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, či ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 – 49).

Ekonomické důvody (chudoba v zemi) nejsou v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu důvodem pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43).

K otázce možné legalizaci pobytu na území České republiky se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval a konstatoval, že se v žádném případě nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany; srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, rozsudek ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43. V rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že: *zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, která musí žadatel o azyl, v případě, že chce získat azyl, splnit. To však není případ stěžovatele, který zcela zjevně zneužívá azylovou proceduru k legalizaci pobytu na území České republiky, což však nikdy nebylo účelem azylového řízení.*

K možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato specifická forma mezinárodní ochrany je vyhrazena pouze pro případy zvláštní. Není na něj právní nárok a rozhodnutí o něm je otázkou uvážení správního orgánu, míra volnosti této úvahy je limitována pouze zákazem libovůle. Nejvyšší správní soud však takové pochybení v úvaze správního orgánu ani v jeho procesním postupu neshledal. Smyslem institutu humanitárního azylu je možnost poskytnout azyl žadateli i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory),

ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Ze správního spisu však neplyne, že by se o takovou situaci mělo v případě stěžovatele jednat.

Pokud pak stěžovatel poukazuje ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu na délku svého pobytu na území České republiky, odkazuje zdejší soud na rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 4 Azs 47/2003, ve kterém zdejší vyslovil, že „[s]naha po legalizaci pobytu v České republice poté, co nebyl prodloužen pobyt na tomto území z důvodů pozdě podané žádosti o jeho prodloužení, není důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu § 14 zákona o azylu, a to ani tehdy, žije-li stěžovatel na území České republiky od roku 1988, kdy přicestoval do Československa na základě mezistátní dohody, a v letech 1988 – 1993 pracoval na základě této dohody v podniku v Mladé Boleslavi.“

Zdejší soud rovněž ověřil, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a opatřil si důkazy.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury. Z lidského hlediska lze chápat důvody stěžovatele, který si za relativně dlouhou dobu pobytu v České republice vybudoval sociální zázemí zde a k Etiopii naopak vazby ztratil. Tyto skutečnosti však nejsou důvodem k možnosti udělení mu azylu, který je skutečně krajním prostředkem ochrany pro pronásledované osoby. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Emil Doležel, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, provedl ve věci 3 úkony právní služby v hodnotě 3 100 Kč, spočívajících v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v další poradě s klientem dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky a v sepisu doplnění kasační stížnosti, tedy podání ve věci samé dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží i náhrada hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 900 Kč. Mgr. Doležel Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že není plátcem DPH, celková výše přiznané odměny proto činí 10 200 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu